

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Λαυρέντιος ἔλαβεν, ἅμα ἠγέρθη, τὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς ὁ Λουδὲν συνίστα αὐτῷ νὰ μεταβῆ παρὰ τῷ Ἐμερῷ ἀνευ ἀναβολῆς καὶ νὰ συνδέσῃ γνωριμίαν μετ' αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἦτο φίλος ἤδη τοῦ Ἐμεροῦ, εὐχαρίστως δὲ θὰ ἀνάνευο τὴν παλαιὰν αὐτοῦ φιλίαν, ὁ Λαυρέντιος ἔσπευσε νὰ μεταβῆ εἰς τὴν ὁδὸν Κολιζέ.

Καθ' ὁδὸν ἐσκέφθη νὰ ἐπισκεφθῆ πρῶτον τὴν Πουλχερίαν, κατοικοῦσαν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ἐν ἣ κατῴκει ὁ Ἐμερῷ, ὅστις ἤδη ἦν ἐραστὴς αὐτῆς.

Ἠρώτησε λοιπὸν τὸν θυρωρὸν περὶ τῆς Κυρίας Βωλουδιέρ, διότι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο γνωστὴ ἡ Πουλχερία, καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν ἐπερατοῦτο ἡ μεταξὺ τῆς Πουλχερίας καὶ τῆς Αἰμιλίας σκηνὴ, ἣν ἀφηγήθημεν.

Πᾶς τις ἔννοεῖ τὴν ἐκπληξίν τῶν δύο γυναικῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ Λαυρεντίου. Καὶ οἱ τρεῖς ἔμειναν ἐπὶ στιγμήν κεκνηότες.

Ἄλλ' ἡ Πουλχερία ἀνέκτησε ταχέως τὴν ψυχραιμίαν της καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Λαυρέντιον ἐπιχαρίτως μειδιῶσα.

— Ἀ! . . . κύριε Δαλισιέ, τῷ εἶπε, ποῖος καλὸς ἀνεμὸς σὰς ἔφερε; . . . Καλῶς ἦλθατε. . . Ἐχῶ τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρουσιάσω τὴν δεσποινίδα Αἰμιλίαν Σουσα, ἡ ὁποία εὐπρεστήθη νὰ μὲ ἐπισκεφθῆ. . . Ἀλλὰ τὴν γνωρίζετε ἤδη πιστεύω καὶ ἀρκετὰ στενωῶς.

Ὁ Λαυρέντιος ἀπεμάκρυνεν ἀποτόμως τὴν Πουλχερίαν καὶ πλησιάζων μετὰ σεβασμοῦ τὴν Αἰμιλίαν:

— Δεσποινίς, εἶπεν αὐτῇ, συγχωρήσατε τὴν ἐκπληξίν μου· δὲν ἐφκνταζόμεν . . .

— Ἀφήσατέ με! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία ἀπαυθούσα αὐτὸν εἶνε ἄτιμος ἔνεδρα.

— Ἐνεδρα; . . .

— Ναί! διατί ἦλθετε ἐδῶ; . . . διὰ νὰ βοηθήσετε τὴν γυναῖκα αὐτὴν νὰ μὲ ὑβρίσῃ, νὰ μὲ ἐκβιάσῃ;

— Πῶς; . . . ἐτόλμησε; . . . ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος διὰ φωνῆς ἀπειλητικῆς.

— Τὸ γνωρίζετε καλῶς, διότι εἴσθε σύμφωνος.

— ὦ! δεσποινίς . . .

— Διατί προέβητε εἰς τοῦτο; Τί θέλετε; . . . Ἀ! τὸ ἤξεύρω . . . θέλετε χρήματα! . . . Ἐχῶ νὰ σὰς δώσω . . .

Καὶ ἐρευνώσα ἐν τῷ θυλακίῳ της ἐξήγαγε τὰς οἰκονομίας της, εἰς χρυσὸν καὶ χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα ἔφερον εἰς τὸν Ἐμερῷ.

Ἡ Πουλχερία ἐμειδία θριαμβευτικῶς.

— Ἀ! βεβαίως χρήματα! εἶπεν, αὐτὸ θέλομεν . . . τὸ ἐμάντευσε ἡ χαριτωμένη κόρη!

— Λάβετε! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία.

Καὶ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τῆς Πουλχερίας σωρὸν λουδοβικεῖων. Εἰς καθρέπτῃς, ὅπισθεν αὐτῆς, ἔπεσε χαμαὶ εἰς μύρια τεμάχια.

Ἡ Πουλχερία πληγείσα ἐκλονίσθη πρὸς στιγμήν· ἀλλ' ἀνορθωθείσα ἠτένισε μειδιῶσα τὴν Αἰμιλίαν, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου της.

— Εἶσαι ὀλίγον ζωηρά, ἀγάπη μου· αὐτὸ μοὶ ἀρέσκει. Ἀγαπῶ τὴν βιαιότητά σου. Τὸν καθρέπτῃν θὰ τὸν πληρώσῃ ὁ Ἐμερῷ.

Ὁ Λαυρέντιος ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Αἰμιλίας καθικετεύων καὶ λαμβάνων αὐτῆς τὰς χεῖρας.

Ἐκείνη ἀπώθησεν αὐτόν.

— Δὲν ἔχω ἄλλα, εἶπεν αὐτῷ.

Καὶ ἀπαυθούσα ἔτι αὐτὸν ἠνέφξε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης καὶ ἐξῆλθεν ἐν τῷ διαδρόμῳ. Ἐκεῖνος ἠγέρθη καὶ ἠκολούθησεν αὐτήν.

Ἡ Αἰμιλία ἔκλεισε κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν.

Εἶδεν αὐτὴν κατελθοῦσαν τὴν κλίμακα, ἔστη ἐπὶ στιγμήν συλλογιζόμενος, μεθ' ὃ καταληφθεὶς ὑπὸ ὀργῆς:

— Ἐχει καλῶς! εἶπεν.

Εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Πουλχερία ἦν νωχελῶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ διβανίου. Ἔστη πρὸ αὐτῆς, ἐσταυρωμένως ἔχων τὰς χεῖρας, καὶ ἠτένισεν αὐτήν.

— Ἦδη, μεταξύ μας! Ἄς λογαριασθῶμεν.

— Ἄς λογαριασθῶμεν . . . πῶς; εἶπεν ἡ Πουλχερία ψυχρῶς.

Καὶ ρίπτουσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐρριμένων λουδοβικεῖων:

— Ἀ! ναί, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν· ἀλλὰ σὺναξέ τα, ἀγαπητέ μοι.

Ὁ Λαυρέντιος ἔστη ἐνεός.

— Καὶ πιστεύεις, ὑπέλαβεν οὗτος, ὅτι οὕτω θὰ διέλθῃ ἡ ὑπόθεσις.

— Καὶ πῶς ἄλλως θέλεις λοιπὸν νὰ γείνη;

— Θὰ ἴδῃς.

Προχώρησε πρὸς αὐτὴν ἀπειλητικῶς.

Ἄλλ' ἐκείνη ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ λαβούσα τὸν κώδωνα ἔκρουσεν ἰσχυρῶς.

Σχεδὸν παρευθὺς ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθεν.

— Ἰουλία, εἶπεν αὐτῇ ἡ Πουλχερία, ζήτησον βοήθειαν, κάλεσε ἕνα κλητῆρα. Ὁ κύριος εἶνε κακοποιὸς ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ εἰσῆλθεν ἐδῶ διὰ νὰ φονεύσῃ καὶ διὰ νὰ κλέψῃ.

Ἡ θαλαμηπόλος ἤρξατο τρέμουσα.

— Ἠξεύρεις, ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε ἀληθές, ψεύδεσαι! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἐφόνευσε τὴν μητέρα σου! . . . ναὶ ἢ ὄχι;

— Ἀ! σιώπα.

— Μὲ ἠπέιλησες; ὄρμησες ἐναντίον μου πρὸ ὀλίγου; . . . Βλέπεις, Ἰουλία, ὅτι ἀκόμη μὲ ἀπειλεῖ . . .

— Ναί . . . βοήθειαν! ἀνέκραξεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Σιωπήσατε καὶ αἱ δύο, οὐδὲ λέξιν πλέον, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος σταματῶν τὴν θαλαμηπόλον, ἣτις ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ. Ἠξεύρετε καλῶς ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανὸς δι' ὅ,τι λέγετε.

— Δὲν εἶσαι ἱκανός; εἶπεν ἡ Πουλχερία, ὦ! ὄχι. Σὲ γνωρίζουσι, κύριε Δαλισιέ.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπροξένησε ρίγος εἰς τὴν θαλαμηπόλον. Ἡ Πουλχερία παρετήρησε τοῦτο καὶ εἶπεν εἰς τὴν Ἰουλίαν:

— Θεέ μου! ναί, κόρη μου, ὁ ἀνθρωπος αὐτός, τοῦ ὁποῖου σοὶ ἔδωκα καὶ ἀνέγνωσες τὴν δίκην, ἐφόνευσε τὴν μητέρα του.

Ὁ Λαυρέντιος κατῴρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν παραφορὰν αὐτοῦ καὶ τὴν ὀργὴν.

— Ἐχει καλῶς . . . ἐξακολουθήσατε, εἶπεν.

— Ναί, θὰ ἐξακολουθήσω, ὑπέλαβεν ἡ Πουλχερία, παρὰ τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς βιαιότητάς σου. Δὲν φοβοῦμαι ἐγώ! Σὺ τρέμεις τώρα καὶ κύπτεις τὴν κεφαλὴν. Ἡ λέξις κλητῆρ σὲ ἐτρόμαξε. Τί θέλεις ἐδῶ; Νομίζω, κύριε, ὅτι εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν μου!

— Εἰς τὴν οἰκίαν σου ἢ ἀλλαχοῦ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· ἀναγνωρίζω ὅτι εἶχα ἀδικὸν παραφερθεῖς. Ἡ ἀποστροφή κατενίκησε τὴν ὀργὴν . . .

— Διάβολε! Μήπως παρεφέρθη ἐγὼ βλέπουσά σε; Τώρα χαίρω πολὺ ὅτι ἠσυχάσατε, καὶ ἂν μοὶ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ μὲνης ἤρεμος, συγκατανεύω νὰ σὲ ἀκούσω.

— Ἠσύχασε, μίαν λέξιν μόνον θὰ σοὶ εἴπω.

— Ἐχει καλῶς. Ἰουλία, πήγαινε.

— ὦ! κυρία, . . . εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος ἔντρομος διὰ τὴν τριαύτην ἀφροσύνην.

— Μὴ φοβεῖσαι, κόρη μου, ὑπέλαβεν ἡ Πουλχερία, ἠξεύρει ὅτι θὰ εἶσαι πλησίον καὶ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ ἐπανκρίσῃ. Ἐπειτα, δὲν κοιμούμαι, καὶ τὸ γνωρίζει κάλλιστα ὅτι δύναμαι νὰ ὑπερασπισθῶ.

Ταῦτα λέγουσα ἔλαβεν ἐκ τῆς θερμάστρας βελόνην κεντήματος.

— Ἰδοῦ! αὐτὸ μοὶ ἀρκεῖ, ἐξηκολούθησε, διὰ νὰ τὸν φοβίσω· αὐτός εἶνε δειλός! πήγαινε, Ἰουλία, ἀρησέ μας, χωρὶς ὅμως ν' ἀπομακρυνθῆς πολὺ.

Ἡ Ἰουλία ἐξῆλθεν.

Ἡ Πουλχερία ἐκαθέσθη πάλιν ἐπὶ τοῦ διβανίου ἐπαναλαβούσα τὴν νωχελῆ αὐτῆς στάσιν καὶ παίζουσα διὰ τῆς βελόνης τοῦ κεντήματος.

— Λοιπὸν! τί ἐλέγομεν, κύριε Δαλισιέ; ἠρώτησεν ἐπιχαρίτως.

Ὁ Λαυρέντιος ὀρθίος καὶ τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρωμένας, ἠτένιζεν αὐτὴν μετὰ καταφρονήσεως.

— Λέγω ὅτι εἶσαι τὸ ἀχρηστέστερον καὶ τὸ ἐλεινότερον τῶν πλασμάτων.

— Μπᾶ! πρὸς τί αἱ φιλοφρονήσεις αὐταὶ; Ἠξεύρεις ὅτι ἤρχισες νὰ μὲ στενοχωρήσῃς! ἀνέκραξεν ἡ Πουλχερία ἐγειρομένη.

Καί προσηλούσα ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου τοὺς μεγάλους μέλανας ἀπαστράπτοντας αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ἐξηκολούθησε :

— Τί θέλεις νὰ μοὶ εἶπης ; . . ὅτι εἶμαι πολλάκις καὶ κακοήθης γυνή ; ἔστω ! συμφωνῶ . . . Τί σὲ μέλλει σέ ; σὲ ἐνδιαφέρει ;

— "Ὁχι ! δύνασαι νὰ κυλίεσαι ὅσον θέλεις εἰς τὸν βόρβορον, ἂν σοὶ ἀρέσῃ. Δὲν θέλω ὅμως νὰ ὑβρίζῃς μίαν ἔντιμον κυρίαν !

— Ποίαν ; αὐτὴν τὴν βρωμεράν, ἣ ὁποία ἐξῆλθε τώρα, καὶ τὴν ὁποίαν ἔχεις ἐρωμένην ; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἔντιμος ; Χά ! χά ! Μὲ κάμνεις νὰ γελῶ . . . Εἶνε ἔντιμος ὡς ἐγὼ καὶ ἀκόμη ! . . .

— Αἱ ! σιώπα, σὲ παρακαλῶ, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, ἣ δὲν κρατοῦμαι πλέον ! . . .

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης δὲν κρατοῦμαι ! ὑπέλαβεν ἡ Πουλχερία ζωνηρῶς. Εἶσαι, τὸ ἀκούεις, εἰς ἀθλιός, θέλων νὰ ὑπερασπίσης τὴν ἐρωμένην σου ἐνώπιόν μου ! . . . Νομίζεις ὅτι δὲν ἔχω πλέον αἷμα εἰς τὴν καρδίαν . . . "ὦ ! δὲν μὲ γνωρίζεις ! μεταξὺ μας ἐγεννήθη μῖσος μέχρι θανάτου. Εἰς σὲ ὀφείλω τὴν κατάπτωσίν μου, ναί, εἰς σέ, οὐτιδανέ ! Καὶ θέλεις νὰ μὴ ἐκδικηθῶ ; "ὦ ! ὄχι ! θὰ σοὶ ἀποδώσω μίαν ἡμέραν τὸ κακόν, τὸ ὅποιον μοὶ ἐπροξένησες . . .

Ἐκεῖνος ἔμενεν ἀφωνος ἐνώπιον τῆς ἐκμανείσης γυναικός, ὅτε αἰφνης ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη.

Ἐκεῖνος εἰσῆλθεν.

ΙΘ'

Ἐκεῖνος ἐφάνη δυσανεστήθεις καὶ ἐκπεπληγμένος βλέπων τὸν Λαυρέντιον.

— Τί συμβαίνει λοιπόν ; ἠρώτησε τὶ θέλετε ἐδῶ, κύριε Δαλισιέ ;

— Νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθήκόν σας, ἀφοῦ σεῖς δὲν ἐκπληρεῖτε αὐτό, κύριε Σουσα.

— Τὸ καθήκόν μου !

— Βεβαίως . . . ὅταν ἡ ἀδελφή σας περιῦθρίζεται ἀνήκει μᾶλλον εἰς σας νὰ τὴν ὑπερασπίσετε.

— Ἡ ἀδελφή μου . . . Ἀστείξεσθε ;

— Ἐρωτήσατε τὴν κυρίαν ἂν ἀστείξομαι, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος. Σας ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ ἀδελφή σας ἦτο ἐδῶ ὑβριζομένη ὑπὸ τῆς κυρίας, ὅτε ἐπενέβην ἐγὼ.

— Ἀδύνατον. Ἡ ἀδελφή μου δὲν ἐπάτησε τὸν πόδα ἐδῶ.

— Καὶ διατί ὄχι ; ἀνέκραξεν ἡ Πουλχερία . . . Μήπως δὲν εἶμαι ἀξία τοιαύτης τιμῆς ; Ἡ ἀδελφή σας ἦλθε καὶ τὴν ἐδέχθη ὡς τῆ ἡξίε. Τοῦτο δὲν τὴν εὐχαρίστησε καὶ λυποῦμαι πολὺ.

— Πουλχερία, μὴ ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν ὁ Ἐμερῦ. Οὐδέποτε θὰ πιστεύσω . . .

— Αἱ ! πίστευε ὅτι θέλεις. Ἐρωτήσατε καὶ τὸν κύριον, εἶπε δεικνύουσα τὸν Λαυρέντιον, τὴν ἠκολούθει ἐκ τοῦ πλησίον ! Τὴν συνοδεύει καὶ τὴν προστατεύει

εἰς τὰς τοιαύτας ἐκδρομάς ; εἶνε βεβαίως δικαίωμα τοῦ !

— "Α ! σιώπα, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ; μὴ ἐπαναρχίσης τὰς ἀτίμους συκοφαντίας σου.

Ταῦτα λέγων διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. Ὁ Ἐμερῦ ἠκολούθει αὐτόν.

— Λησμονεῖτε, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι μοὶ ὀφείλετε μίαν ἐξήγησιν, κύριε Δαλισιέ.

Ἐκεῖνος ὑψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐπιτρέψατε ! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐμερῦ, ἂν τὸ μέρος τοῦτο δὲν σας φαίνεται κατάλληλον πρὸς τοῦτο . . . καὶ συμφωνῶ μεθ' ὑμῶν, δυνάμεθα ν' ἀνέλθωμεν εἰς τὴν κατοικίαν μου . . .

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Ἀνῆλθον εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθον, ὁ Ἐμερῦ λαμβάνων στάσιν αὐστηρὰν εἶπεν :

— "Αν δὲν ἀπατῶμαι, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθον εἰς τῆς κυρίας Βωλουδιέρ, εἶχατε ζωνηρὰν φιλονικίαν μετ' αὐτῆς . . .

Ἐκεῖνος διέκοψεν αὐτόν :

— Ἄφες με ἤσυχον μετ' τὴν Βωλουδιέρ σου . . . Δὲν πρόκειται δι' αὐτὴν τὴν κατεργάρα !

— Πῶς ! . . . κατεργάρα . . . Δὲν σας ἐπιτρέπω . . .

— "Αν θέλῃς μὴ τὸ ἐπιτρέψῃς. Αὐτὴ ἦτο ἐρωμένη μου πρὶν γείνη ἰδική σου καὶ τὴν χαρακτηρίζω ὅπως τῆ ἀξίε. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν πρόκειται περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀδελφῆς σου.

— Ἡ ἀδελφή μου κατ' οὐδὲν εἰς αὐτὸ ἐνδιαφέρεται.

— "Α ! πολὺ καλά . . . Παραδέχεσαι λοιπόν ὅτι ἡ ἀδελφή σου εἶνε ἐρωμένη μου, ὅτι παρεδόθη εἰς ἐμέ . . . καὶ εἰς ἄλλους ;

— Τολμᾶς νὰ εἶπης ; . . .

— Δὲν τολμῶ, ὁ Θεὸς φυλάξοι . . . ἐπαναλαμβάνω μόνον τὰς ὕβρεις, τὰς ὁποίας ἡ Πουλχερία τῆ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον.

— Δὲν εἶνε ἀληθὲς τοῦτο . . . Πρὸς τί ἡ Αἰμιλία νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην ; . . .

— Δὲν τὸ γνωρίζω, ἐν τούτοις ἦλθε.

Ἐκεῖνος περιεπάτει ἐν τῷ δωματίῳ κεκυφώς καὶ σύννους.

— Ναί ! εἶπεν ἐν πιθανόν . . . Εἶμαι δυσανεστήθεις μὲν τὴν οικογένειάν μου . . . καὶ θὰ ἦλθε νὰ μὲ πείσῃ νὰ συμφιλιωθῶ. Ἡ Πουλχερία θὰ τὴν συνήτησεν εἰς τὴν κλίμακα . . . Ἀλλὰ σεῖς, κύριε Δαλισιέ, διατί ἦλθατε ;

— Διατί . . . "Α ! ναί, ἔχεις δίκαιον, ἡ παρουσία μου σὲ ἀνησυχεῖ. Ἠσύχασε.

— Δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ ; ἀγαπῶ τὸν ἀντιπάλον τὴν εἰλικρίνειαν. Ἰδοῦ ! καθῆσθε καὶ ἄς συνομιλήσωμεν ὡς ἀρχαῖοι σύντροφοι, τί συνέβη ;

— Τέλος παντῶν ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Λοιπὸν ἰδοῦ ἐν συντόμῳ, τί συνέβη. Ἡρχόμην εἰς σέ ὅτε ἔφθασα εἰς τὸ δευτερον πάτωμα, ἤκουσα διαπληκτισμούς . . . Προσέχω καὶ νομίζω ὅτι ἀναγνωρίζω τὰς φωνάς. Δισταζῶ ἐπ' ὀλίγον καὶ τέλος κρούω τὸν κῶδωνα. Εἰσέρχομαι καὶ βλέπω τὴν

δουλοκράτιδα Σουσα, ναί, τὴν ἀδελφὴν σου, διαπληκτιζομένην, σχεδὸν εἰς χεῖρας μετὰ . . . δὲν τὴν ὀνομάζω πλέον, ἀφοῦ τοῦτο σὲ δυσανεστεῖ.

— Ποσῶς δὲν μὲ δυσανεστεῖ, εἶπεν ὁ Ἐμερῦ. "Ἐσο ἤσυχος ἐντὸς τῆς ἡμέρας θὰ μεταχειρισθῶ τὴν Πουλχερίαν ὅπως τῆ ἀρμόζει. Λέγε.

Ἐκεῖνος διηγήθη ὅτι εἶδε καὶ ἤκουσε, χωρὶς οὐδὲν νὰ κρύψῃ.

— Τῆ ἔρριψε χρήματα ! εἶπεν ὁ Ἐμερῦ. "Α ! μαντεύω . . . Ἀτυχῆς μου ἀδελφή ! μοὶ ἔφερε τὰς οικονομίας τῆς ; εἶμαι βέβαιος.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Εἶχα λοιπὸν ἀδικὸν νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἐρωμένην σου ὡς τὴν μετεχειρίσθησιν ;

— Εἶχε μέγα δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἐμερῦ. Περίμενε ὀλίγον θὰ τῆ εἶπω καὶ ἐγὼ δύο λέξεις.

Καὶ κατῆλθε παρὰ τῆ Πουλχερία. Εἰσῆλθε δὲ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς. Εἶχε τὸ ἦθος σοβαρὸν καὶ αὐστηρὸν.

— Εἶσαι σύ ; ἠρώτησεν ἐκεῖνη ἐγειρομένη καὶ ὀργίλως ἀτενίζουσα αὐτόν ; τί θέλεις ;

— Συγγνώμη, ἀγαπητὴ Πουλχερία, εἶπεν ὁ Ἐμερῦ, εἶσαι ἀνυπόμονος, νευρική, τὸ ἐννοῶ . . . Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι πολὺ ὀργισμένος δι' ὅτι συνέβη καὶ λυποῦμαι.

Ἐκεῖνη ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ὑψούσα τοὺς ὤμους :

— Ἄφες με, εἶπε, μοὶ προξενεῖς οἶκτον.

— Σοὶ προξενῶ οἶκτον, διατί ;

— Διότι εἶσαι ἠλίθιος καὶ ἀνανδρός . . .

Ἐκεῖνη εἶπε ἕνα ἀνθρωπινόν, ὅστις μὲ ὑβρίζει καὶ δὲν τὸν ραπίζεις.

[Ἐπεται συνέχεια]

Εἰς τὸ προεξέχει :

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΑἴΦΦΕΛ

Ἀἰτήγημα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ἐκεῖνος ἠνοιξε τὸ συρτάριον τοῦ γραφείου του καὶ ἐξῆγαγε τὸ ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Μαξίμου εὑρεθὲν φιαλίδιον, τὸ ὅποιον ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν κατηγορούμενον λέγων :

— Ἀναγνωρίζετε αὐτὸ τὸ φιαλίδιον ; Ὁ νεανίας ἐξήτασε περιέργως τὸ ἀντικείμενον.

— "Ὁχι, εἶπεν.

— "Ὡστε δὲν ἀνήκει εἰς ὑμᾶς ;

— "Ὁχι, κύριε.

— Ὄφειλναι νὰ σας εἶπω ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο εὑρέθη εἰς τὴν κατοικίαν σας, εἰς ἐρμάριον, περιέχον διάφορα ἔγγραφα καὶ ἄλλα πράγματα, εἰς τὰ ὅποια φαίνεται ὅτι ἀποδίδετε μεγάλην σπουδαιό-